

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י"ג מְנַחֵם אָב:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

אָדָּה מִי שְׂיִכּוֹל לְרֹאוֹת זֹאת הַהִתְפָּאָרוֹת, שְׂמֵת־פָּאָר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּחִינַת פָּאָר וּמַחִין מִן זֹאת הַהִתְפָּאָרוֹת שְׂרוּאָה, וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַם־כֵּן בְּחִינַת תְּפִלִּין, וְנִכְנָסִין לְפָנִים כַּנ"ל, וּבּוֹקְעִין בְּעֵינַיִם כַּנ"ל, וְאֲזִי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם־כֵּן בְּבְחִינַת עֵינֵי ה'. וְאֲזִי בְּכֹל מָקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל וְרוּאָה, נַעֲשֶׂה שָׁם גַם־כֵּן בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים, כִּי עֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא רַק מִבְּחִינַת עֵינַיִם הַנ"ל.

אֲבֵל מִי הוּא זֶה שְׂיִכּוֹל לְרֹאוֹת אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׂיִכּוֹל לְרֹאוֹת הַהִתְפָּאָרוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲמָנָם מִי שְׂרוּאָה אֶת הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, שֶׁהוּא מְקָרֵב בְּנֵי־אָדָם לְעַבּוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא עֵקֶר הַתְּקָרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׂבִשְׂמִים, נִמְצָא שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ הַהִתְפָּאָרוֹת שְׂמֵת־פָּאָר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעַמּוֹ, כִּי עַל־יְדוֹ כָּל הַהִתְקָרְבוֹת וְהַהִתְפָּאָרוֹת. אֲזִי מִי שֶׁמְסַתְּפֵל בּוֹ. וְעֵקֶר הַדָּבָר בְּעֵת הַקְּבוּיָן, בְּעֵת שְׂמֵת־קְבָצִים אֱלֹיו הָעוֹלָם הַבָּאִים לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַר ה', וּבִיּוֹתֵר – בְּרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, שָׂאזוּ הוּא הַקְּבוּיָן הַגָּדוֹל, אֲזִי הַהִתְפָּאָרוֹת גָּדוֹל בִּיּוֹתֵר, מִחֲמַת שְׂמֵת־קְבָצִים הַרְבֵּה בְּנֵי־אָדָם, הַחֲפָצִים לְהִתְקָרֵב אֱלֹיו יִתְבָּרֵךְ, וְאֲזִי נִתְגַּדֵּל וְנִתְוַסַּף פָּאָר וַיְפִי הַצַּדִּיק, כִּי הוּא בְּעַצְמוֹ הַהִתְפָּאָרוֹת כַּנ"ל, אֲזִי מִי שֶׁמְסַתְּפֵל בְּאֵמֶת בְּזֶה הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי, אֲזִי הוּא גַם־כֵּן מְקַבֵּל מִן הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת, וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַם־כֵּן בְּחִינַת תְּפִלִּין מַחִין כַּנ"ל, וְאֲזִי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם־כֵּן כַּנ"ל בְּבְחִינַת עֵינֵי ה'. וְאֲזִי גַם בְּכֹל מָקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל, נַעֲשֶׂה גַם־כֵּן בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים, כִּי הוּא מַחְכִּים

הַאֲוִיר עַל־יְדֵי הַסִּתְּכֻלוֹתוֹ בְּעֵינָיו הַנִּ"ל, שֶׁנֶּעֱשִׂין מִן הַהִתְפָּאוֹת בַּנִּ"ל.

וְזֶה פִּירוּשׁ (יִשְׁעִיה ל"ג): "מִלֶּךְ בְּיָפִיו תִּחְזִינָה עֵינֶיךָ", הֵינּוּ כְּשֶׁתִּזְכֶּה לְרֹאוֹת מֶלֶךְ בְּיָפִיו, דְּהֵינּוּ הַצְּדִיק בְּיָפִיו וְתִפְאֶרְתּוֹ, דְּהֵינּוּ בְּעַת הַקְּבוּץ, שְׂאֵזִי הוּא יָפִיו וְתִפְאֶרְתּוֹ כַּנִּ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה: "עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים", בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְחֻבָּיִם. כִּי הַחֲכָמָה נִקְרָא מְרַחֲקִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קֹהֶלֶת ז'): "אֶמְרָתִי אֶחְכְּמָה וְהִיא רְחוֹקָה", הֵינּוּ שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה שֶׁתִּרְאֶה אֶת הַצְּדִיק בְּיָפִיו וְתִפְאֶרְתּוֹ כַּנִּ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה בְּכֹל מְקוֹם שֶׁתִּרְאֶה בְּעֵינֶיךָ, יִהְיֶה נֶעֱשֶׂה בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְחֻבָּיִם כַּנִּ"ל. וְזֶהוּ: "עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים" כַּנִּ"ל. נִמְצָא, מִי שִׁישׁ לוֹ תִּאֲוָה וְהִשְׁתַּוְּקוֹת לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּפֶרֶט מִי שֶׁטָּעַם טַעַם הָאֶמֶת שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁפּוֹגֵעַ וּמִתְוַעֵד יַחַד עִם אָדָם שֶׁהִיא אֶצֶל צְדִיק אֱמֶתִי עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, הוּא מְחַיֵּב לְהִרְגִישׁ אֶז טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה הָאִישׁ נֶעֱשֶׂה גַם זֶה הַאֲוִיר בְּבְחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כַּנִּ"ל, וְרֹאוֹי שֶׁיִּתְעוֹרֵר לוֹ עֲתָה הַשְׁתַּוְּקוֹת וְגַעְגּוּעֵין לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כֹּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ. וְעַקֵּר הַדְּבָר - שִׁיְהִי בְּאֶמֶת וּבְתַמִּימוֹת:

וְיִשׁ בְּזֶה עוֹד עֲנִינִים, כִּי 'אִין אָדָם מִת וַחֲצִי תִאֲוָתוֹ בִּידוֹ'. (קֹהֶלֶת־רַבָּה סֵדֶר א) נִמְצָא שֶׁאִין מְמַלָּא תִאֲוָתוֹ וְרָצוֹנוֹ בְּמָמוֹן לְעוֹלָם, כִּי תָמִיד חָסֵר לוֹ כַּנִּ"ל. אֲבָל יֵשׁ בְּחִינַת שֶׁפֶע כְּפוּלָה, בְּחִינַת (אִיּוֹב כ"ב): "וְכֶסֶף תּוֹעֲפוֹת לָךְ", שֶׁהוּא לְשׁוֹן כְּפוּל. נִמְצָא שֶׁבְּזֶה הַשֶּׁפֶע נִתְמַלָּא רָצוֹנוֹ, מֵאַחַר שֶׁהִיא כְּפוּלָה (וְלֹא סִיּוּם):

הַתּוֹרָה מֵא

לְפַעֲמִים הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה מוֹפְתִים עַל-יְדֵי בְעָלֵי הַפּוֹסְקִים, בְּבַחֲיַנַּת (דְּבָרֵי-הַיָּמִים-א ט"ז): "מִפְתִּיּוֹ וּמִשְׁפָּטֵי פִיהוּ", שְׁעַל-יְדֵי 'מִשְׁפָּטֵי פִיהוּ', שְׁפּוֹסֵק שִׁיחִיָּה כָּךְ, נֶעֱשֶׂה מוֹפֵת. כִּי מַחֲמַת שְׁנַת־קָבֵל לְבַעַל-פּוֹסֵק, וְכִשְׁפּוֹסֵק בְּאֶסּוּר וְהִתְרַ וְכִיּוֹצֵא, מְקַבְּלִין דַּעְתּוֹ, כְּמוֹ-כֵן כִּשְׁפּוֹסֵק בְּאַיִזָּה עֲנִין, מְקַבְּלִין דַּעְתּוֹ, וְנֶעֱשִׂין מוֹפְתִים עַל-יְדּוֹ. וְזֶהוּ בְּבַחֲיַנַּת הַמוֹפְתִים שְׁמִסְפָּרִין מִהַגְּאוּנִים שֶׁהָיוּ בְּדוֹרוֹת שְׁלֹפְנֵינוּ:

הַתּוֹרָה מֵב "כִּי אֲנִי יְיָ רַפְּאֵךְ" (שְׁמוֹת ט"ו) - רָא שִׁי-תְבוֹת: אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן. (וְעֵין בְּמָקוֹם אַחֵר בְּאוּר עֲנִין זֶה):

הַתּוֹרָה מֵג

עַל-יְדֵי חֲלִישוֹת הַלֵּב נוֹפְלִים פְּחָדִים עָלָיו. כִּי הַגְּבוּר אֵין לוֹ שׁוֹם פֶּחַד, וְעַקֵּר הַגְּבוּרָה הוּא בְּלֵב. דְּהִינּוּ מִי שְׁלֵבּוֹ חֲזָק, אֵינוֹ מִתְיָרָא מִשׁוֹם דְּבָר, וְרֵץ לְתוֹךְ קִשְׁרֵי הַמְּלַחֲמָה, וּמִתְגַּבֵּר עַל-יְדֵי חֲזָק וְאֲמֵץ לְבוֹ. וְכֵן לְהַפְּדֵי, רַכִּי-לֵבב הֵם מִתְפַּחְדִּים. וְזֶה שְׁכָתוֹב (דְּבָרִים כ): "אִישׁ הַיָּרָא וְרָךְ הַלֵּבב", פִּרְשׁ רַש"י: 'הַיָּרָא' וְכוּ', כִּי עַל-יְדֵי רַךְ-לֵבב, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מִתְיָרָא, כַּנִּל:

הַתּוֹרָה מֵד

הָאֲמוּנָה תּוֹלָה בְּפֶה שֶׁל אָדָם, בְּבַחֲיַנַּת: "אוֹדִיעַ אֲמוּנָתְךָ בְּפִי" (תְּהִלִּים פ"ט). הֵינּוּ עַל-יְדֵי שְׁמִדְבָרִין הָאֲמוּנָה בְּפֶה, זֶהוּ בְּעֶצְמוֹ אֲמוּנָה, וְגַם עַל-יְדֵי-זֶה בָּאִים לְאֲמוּנָה. וּמַחֲמַת זֶה צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד מִדְּבוּרִים שֶׁל כְּפִירָה וְאַפִּיקוֹרְסוּת, אַף-עַל-פִּי

חוק נתן ולא יעבור

ד'תרטו ✧ צמח מנוהרג"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ✧
✧ חוק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

שאינו אומרם מלבד; הינו שהוא בעצמו מאמין ואינו כופר, חם ושלום, רק שהוא חוזר ואומר דברי אפיקורסות ששמע בשם אחרים, שהם אפיקורסים, והוא מתלוצץ מהם, אף-על-פי-כן גם מזה צריך לזהר מאד, כי הדבור הזה של כפירה מזיק לאמונה. גם הוא אסור גמור, כי על השם יתברך, ברוך הוא, אסור לומר דברי הלצות, אפלו בדרך שחוק.

וכבר מבאר בספרים ובדברינו בכמה מקומות, להרחיק עצמו מאד מאד לבלי לעיין כלל בספרי המחקרים הפילוסופיא, ואפלו מספרים של חקירה שחברו גדולים מאחינו בני ישראל, גם מהם צריך להרחיק מאד, כי הם מזיקים מאד לאמונה, כי די לנו באמונתנו שקבלנו מאבותינו הקדושים. וזה כלל גדול ויסוד ועקר בעבודת השם – להיות תם וישר וכו', לעבד אותו יתברך בתמימות, בלי שום חכמות וחקירות כלל כלל לא.

גם מחכמות שיש בעבודת השם בעצמו צריך להרחיק מאד. כי כל אלו החכמות של העולם, שיש להנכנסין ומתחילין קצת בעבודת השם, אינם חכמות כלל, והם רק דמיונות ושטויות ובלבולים גדולים. ואלו החכמות מפילין מאד את האדם מעבודת השם, דהינו מה שחושב וחוקר ומדקדק ביותר, אם הוא יוצא כראוי במה שעושה. כי בשר-ודם אי אפשר לו שיצא ידי חובתו בשלמות, ואין הקדוש-ברוך-הוא בא בטרוניא וכו' (עבודה זרה ג.), ולא נתנה תורה למלאכי-השרת' (קדושין נד.). ועל אלו המדקדקים ומחמירים בחכמות יתרות, עליהם נאמר (ויקרא י"ח): "וחי בהם", ולא שימנות בהם', (יומא פה:) כי אין להם שום חיות כלל, ותמיד הם במרה שחרה, מחמת שנדמה להם שאינם יוצאים ידי חובתם בהמצוות שעושין, ואין להם שום חיות משום

מצוה מחמת הדקדוקים והמרה שחרות שלהם (והוא בעצמו אינו מחמיר שום חמרא כלל):

ובאמת, אחר כל החכמות, אפלו מי שיודע חכמות באמת, אחר כל החכמות צריך להשליך כל החכמות ולעבד את ה' בתמימות בפשיטות גמור בלי שום חכמות. וזה היא החכמה הגדולה שבכל החכמות, לבלי להיות חכם כלל. כי באמת אין חכם בעולם כלל, ואין חכמה ואין תבונה נגדו יתברך (משלי כ"א). והעקר הוא, כי רחמנא לבא בעי' (סנהדרין קו: זהר תצא דף רפא:):

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"ח:

ב עקר מעלת קדשת ארץ ישראל הוא רק על ידי השגחת השם יתברך. מחמת שהשם יתברך מסתכל בה תמיד כמו שנאמר: "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה" וכו' ועינים על שם החכמה נאמר. ועל ידי זה ארץ ישראל מקדשת ואורה מחכים: ג הצדיק האמת שעוסק לקרב בני אדם להשם יתברך הוא עקר ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל (שזה בחינת תפלין שלו יתברך), כי על ידו כל ההתקרבות וההתפארות. ועל כן מי שמסתכל בו ועקר הדבר בשעת הקבויץ מהבאים אליו לשמע דבר ה' וביותר בראש השנה שאז הוא זמן הקבויץ הגדול ביותר ואזי ההתפארות גדול ביותר, מחמת שמתקבצים הרבה בני אדם החפצים להתקרב אליו יתברך. ואזי נתגדל ונתוסף פאר ויפי הצדיק כי הוא בעצמו עקר ההתפארות כנ"ל. ואזי מי שמסתכל בזה הצדיק האמתי זה בחינת שמסתכל ורואה באור התפלין של השם יתברך ואזי הוא מקבל על ידי זה גם כן בחינת תפלין מחין ואזי נעשין עיניו בבחינת עיני ה'. ואזי בכל מקום

זֶה הַחֵן הַיָּחִיד שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַחֵן הַיָּחִיד שֶׁל הַתּוֹרָה
לְתַרְחַל – לְאֹמֵר מִזֶּה הַיָּחִיד שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַחֵן הַיָּחִיד שֶׁל הַתּוֹרָה
זֶה הַחֵן הַיָּחִיד שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַחֵן הַיָּחִיד שֶׁל הַתּוֹרָה

שְׁהוּא מִסְתַּכֵּל נִמְשָׁךְ בְּחִינַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת אֲוִירָא
דְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִחֲכִים:

תורה מא

א לְפַעֲמִים הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה מוֹפְתִים עַל-יְדֵי בַעֲלֵי הַפּוֹסְקִים. כִּי
מִחֲמַת שְׂמֻקְבָּלִין דְּעֵתוֹ בְּאֶסּוֹר וְהִתַּר כְּמוֹ בֵּן לְמַעְלָה מְקַבְּלִין
דְּעֵתוֹ כְּשׂוֹמֵק אֵיזָה עֲנִין. וְזֶה בְּחִינַת "מוֹפְתֵינוּ וּמִשְׁפִּטֵי פִיהוּ":

תורה מב

א כִּי אֲנִי יְיָ רֹפֵאֲךָ רְאֵשִׁי תִבּוֹת אֲמִין כִּי יְהִי רְצוֹן:

תורה מג

א עַל-יְדֵי חֲלִישוֹת הַלֵּב נּוֹפְלִין פְּחָדִים עָלָיו. כִּי עַקֵּר הַגְּבוּרָה הוּא
בְּלֵב. וְרַכִּי הַלְבָבוֹת הֵם מִתְּפַחְדִים. וְזֶה שְׂכָתוֹב: "אִישׁ הִירָא וְרַךְ
הַלְבָב" וּפִרְשׁ רַש"י הִירָא וְכוּ' כִּי עַל-יְדֵי רַךְ לֵב הוּא מִתִּירָא:

מד

א כְּשֶׁאָדָם נּוֹפֵל מֵאֲמוּנָה חֵם וְשָׁלוֹם. עֲצָה לָזֶה שִׁידְבַר הָאֲמוּנָה
בְּפִיו שִׁיאֲמַר בְּפִה מָלֵא שְׁהוּא מֵאֲמִין וְכוּ', כִּי זֶה בְּעֲצָמוֹ שִׁמְדִבַר
בְּפִיו דְּבוּרֵי אֲמוּנָה הוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה. גַּם עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכָה לְבוֹא
לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה. כִּי הָאֲמוּנָה תּוֹלָה בְּפִה שֶׁל אָדָם שֶׁצָּרִיכִין לְדַבֵּר
הָאֲמוּנָה בְּפִה כִּי כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "אוֹדִיעַ אֲמוּנָתְךָ בְּפִי":

ב וְכֵן לְהַפּוֹךְ צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד שֶׁלֹּא לְהוֹצִיא מִפִּיו אֵיזָה דְּבַר שֶׁל
כְּפִירָה וְאֶפִיקוֹרְסוֹת חֵם וְשָׁלוֹם אֲפֵלוֹ בְּדַרְךְ לִיצְנוּת, דְּהִינּוּ שְׂבָלְבוּ
הוּא מֵאֲמִין רַק שֶׁאֲמַר דְּבוּר זֶה שֶׁל כְּפִירָה בְּשֵׁם אַחֵר וּמִתְלוֹצֵץ
מִפְּנֵי, גַּם זֶה הוּא אֶסּוֹר גָּדוֹל כִּי מִזִּיק לְאֲמוּנָה. כִּי עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
אֶסּוֹר לֹאמֵר דְּבַרֵי הַלְצוֹת וְאֲפֵלוֹ בְּדַרְךְ שְׁחֹק. וְצָרִיכִין לְזַהֵר מְאֹד
שֶׁלֹּא לְהַבִּיט כָּלֵל בְּסִפְרֵים הַמְּדַבְּרִים מִחֲקִירוֹת כִּי הֵם מִזִּיקִים

ופוגמים מאד את האמונה הקדושה. וכבר מבאר אזהרה הזאת
 אך צריכין לכפלה כמה פעמים לבל יאבד עולמו כרגע חס ושלום:
 גם החכמות שיש בעבודת השם בעצמו צריכין גם כן להרחיק
 מאד. הינו מה שחושב ומדקדק ביותר וחוקר אם הוא יוצא כראוי
 במה שעושה. ומחפש אחר חמרות יתרות. ואלו החכמות
 מפילים מאד את האדם מעבודת ה'. וכל זה הם בלבולים
 ודמיונות מהבעל-דבר לבטלו מעבודתו. ואין הקדוש-ברוך-הוא
 בא בטרוניא וכו' ועל אלו האנשים נאמר וחי בהם ולא שימות
 בהם. כי אין להם שום חיות מהעבודה והמצוות שעושין מחמת
 החמרות והמרה שחורות שלהם. והחכמה הגדולה שבכל
 החכמות הוא לבלי להיות חכם כלל רק לעבד אותו יתברך
 בתמימות ובפשיטות. והעקר הוא כי רחמנא לבא בעי:

סדר ימי מלחמת ישראל

עו והנה באתי באיזה יום לבית רבי צבי הנזכר לעיל, וראיתי
 עני אחד הנזכר לעיל, והברתי בו שהוא מהאנשים הגרים
 הרוצים לנסע לארץ ישראל והתחלתי לדבר עמו והודה לי שהוא
 רוצה לסע לארץ ישראל, ושאלתי אותו אולי יש בכאן עוד איזה
 אנשים אמידים הרוצים לסע לארץ ישראל השיב הלא יש בכאן
 רבי יוסף פרנצוויז מטורנופאל שיושב בכאן זמן רב עם אשתו
 ובנו והוא עשיר גדול:

ותכף הוליד אותנו לאכסניא שלו, ומצאתיו שוכב על מטתו
 משנת הצהרים, אבל לא היה ישן ונכנסתי אליו והתחלתי לדבר
 עמו, ותכף התחיל לספר לי מגדל הסכנה העצומה שיש עכשו
 חס ושלום, ושאי אפשר לנסע עכשו ואמר שזה סמוך מאד הגיע
 לו כמה אנרות משם שאי אפשר לילך על הים הלכן ובתוך כך

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תס - צמח מורה ר"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צמד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

ספר לי איך הגרעק ימח שמו חזק מאד, ושיש לו מדינות רבות שאין אנו יודעים מהם, והוא יושב שם ולוחם מלחמות חזקות עם הישמעאל, ומחמת זה אי אפשר לנסע עכשו ובתחלה החליש דעתי קצת, אבל תכף אמרתי בלבי שגם זה הוא רק מניעה שבאה בשביל החשק, כמבאר לעיל וגם ספר לי שהוא מונע ומעכב הרבה אנשים שבאו לבאן שלא יסעו לארץ ישראל וראיתי תכף שהוא שליח הבעל דבר לעכב מארץ ישראל ונפטרתי ממנו מאז והלאה לא רציתי עוד לשאל כלל על הנוסעים לארץ ישראל שלא יחלישו דעתי חס ושלום גם אנשי אדעם המכירים אותי, כלם פה אחד שאין ראוי עכשו לנסע לארץ ישראל מגדל הספנה חס ושלום והשם יתברך חזק את לבבי לעבר על כל זה ולשום מבטחי בהשם יתברך עד שעזרני ברחמי לנסע בחסדו הגדול תהלה לאל גם הודיעו לי באדעם שבסמוך קדם פסח יבואו משלחים מוילנא המכנים פרושים והייתי מצפה שיבואו, כי ידעתי שהם יסעו בודאי אבל לא באו קדם פסח, ואחר פסח ביום רביעי הזמין לי השם יתברך הספינה הנזכרת לעיל, ולא רציתי להמתין כלל על המשלחים, ושכרתי הספינה מיד שנסע אנחנו שנינו לבד בהספינה שכלם ערלים וגם מעולם לא הייתי על ספינה כלל, אף על פי כן חבת קדשת ארץ ישראל התגברה על כל המניעות בעזרת השם:

סדר לקויני עצות היומני:

מז על ידי עסק התורה זוכין לחיים ואריכות ימים, כי על ידי עסק התורה קורין את חי החיים יתברך שמו וממשיכין ממנו חיים ואריכות ימים, וצריך לעסק בתורה בפה דיקא להוציא דברי התורה בפיו, ואז זוכה לקרותו יתברך ולהמשיך ממנו חיים

וְאֲרִיכוֹת יָמִים (שם נו).

מג על-ידי עסק התורה יכולין להוכיח אפלו הרהוקים מִמֶּנּוּ, אף על פי שאינו יודע מה שצריך להם, וגם אינם אצלו להוכיחם, אף על פי כן על-ידי שהוא לומד ועוסק בתורה, על-ידי זה שומעים הרהוקים את קול הכרוז של התורה. כי התורה מכרזת וצועקת ומוכיחה תמיד, וקוראת ואומרת עד מתי פתיים תאהבו פתי וכו', רק שאין שומעין קול הכרוז של התורה מרבוי ההסתרות על-ידי רבוי העונות רחמנא לצלן, כי השם-יתברך נסתר עתה מאתנו בעונותינו הרבים בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה בבחינת ואנכי הסתר אסתיר. אבל על-ידי שעוסקין בתורה, מגלין ההסתרות עד שפועלין שגם הרהוקים מאד ישמעו קול הכרוז והתוכחה של התורה עד שישובו כָּלָם אל ה' (שם).

מד ואפלו אותן שנתרחקו ביותר מהשם יתברך, שנשו וקפצו ממקומו של עולם, ויש שכבר היו קצת קרובים אל השם יתברך, אך שכבר שכחו מזה. ויש שגם עתה זוכרים את השם יתברך אך שנשתה גבורתם ואין לאל ידם להתגבר על יצרם, אף על פי כן בגדל כח התורה שלומדים באמת פועלים שכלם ישמעו קול הכרוז והתוכחה של התורה בעצמה פנ"ל, וישובו כָּלָם אל ה' (שם).

מה בשלומד תורה צריך לראות שמכל הלמודים שהוא לומד בתורה, שיקבל ויוציא מהם משפטי אמת דהינו הנהגות ישראל, הן לעצמו הן לאחרים שמתנהגים על ידו, כל אחד ואחד כפי בחינתו כפי הממשלה והרבנות שיש לו הן לרב הן למעט. וזה זוכין על-ידי אמונת חכמים, שעל-ידי זה יכולין לקבל ולהוציא מכל הלמודים שלומד בתורה משפטי אמת והנהגות ישראל,

שִׁידַע אִיךָ לְהַתְנַהֵג בְּכָל דְּבַר הוּא וְהַתְלוּיִים בּוּ (שם סא).

סֵדֶר סְפֹרֵי מַעֲשֵׂי יוֹת הַיּוֹמִי:

אַחַר-כֵּן הָלְכוּ יוֹתֵר, וּבְאוּ לְמַדִּינָה אַחַת, וְשָׂאוּ: מִי הַמֶּלֶךְ שְׁלָכְכֶם? הַשִּׁיבוּ, שֶׁהֵם בָּחָרוּ לָהֶם, שֶׁרְצִיחָה הוּא הַתְּכָלִית, וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם לְמֶלֶךְ רוֹצֵחַ אֶחָד אַחֲרֵי-כֵן מָצְאוּ אִשָּׁה אַחַת, שֶׁהִיְתָה יוֹשֵׁבֶת בְּתוֹךְ יָם שֶׁל דָּם, וְקָבְלוּ אוֹתָהּ לְמֶלֶךְ מַחֲמַת שָׂרָאוּ שֶׁהִיא בּוֹדֵאֵי רוֹצֵחַ גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד, מֵאַחַר שֶׁיוֹשֵׁבֶת בְּתוֹךְ יָם שֶׁל דָּם וּבִקְשׁוּ גַם-כֵּן לְהַתְרָאוֹת פְּנִיִם עִמָּהּ, וְהָלְכוּ וְקָבְלוּ רְשׁוֹת, וְנִכְנְסוּ אֵלֶיהָ וְהִיא הִיְתָה הַמְּלַכָּה הַנִּלְ"ל, שֶׁהִיְתָה בּוֹכָה תָּמִיד, וּמַהְדְּמָעוֹת שֶׁלָּהּ נַעֲשְׂהָ הַיָּם שֶׁל דָּם כֵּן-לְ"ל וְהַכִּירוּ זֶה אֶת זֶה, וְהָיָה שִׂמְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד בּוֹדֵאֵי וְעֵדִין הָיוּ בּוֹכִים, עַל שֶׁאִינָם יוֹדְעִים מִן הַמֶּלֶךְ עֵדִין וְהָלְכוּ יוֹתֵר, וּבְאוּ לְמַדִּינָה אַחַת, וְשָׂאוּ: מִי הַמֶּלֶךְ שְׁלָכְכֶם? הַשִּׁיבוּ, שֶׁהֵם בָּחָרוּ לָהֶם לְמֶלֶךְ אִישׁ מְכַבֵּד אֶחָד, כִּי אֶצְלָם עֶקֶר הַתְּכָלִית הוּא כְּבוֹד אַחֲרֵי-כֵן מָצְאוּ שֶׁהִיָּה יוֹשֵׁב בַּשָּׂדֶה זָקֵן אֶחָד וְכֵתֵר עַל רֹאשׁוֹ, וְהוֹטֵב בְּעֵינֵיהֶם, כִּי הוּא מְכַבֵּד גְּדוֹל, מֵאַחַר שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בַּשָּׂדֶה מְכַתֵּר בְּכֵתֵר, וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ וְהִבִּינוּ כִּי בּוֹדֵאֵי זֶה הוּא הַמֶּלֶךְ, (הֵינּוּ הַמֶּלֶךְ שְׁלָהֶם הַנִּלְ"ל) וּבִקְשׁוּ גַם-כֵּן אִם אֶפְשָׁר לְהַתְרָאוֹת עִמּוֹ, וְהָלְכוּ, וְקָבְלוּ רְשׁוֹת (קִבְּלַת רְשׁוֹת הוּא מֵהַשְּׂקוֹרִין מֵעֲלָדִיּוּן) וְנִכְנְסוּ אֶצְלוֹ וְהַכִּירוּ, כִּי הוּא הוּא הַמֶּלֶךְ בְּעֶצְמוֹ; וְגֵדֵל הַשְּׂמֻחָה שֶׁהִיָּה שָׁם בּוֹדֵאֵי, אִי-אֶפְשָׁר לְשַׁעַר בְּמַחַ וְאוֹלוֹ הַאֲלֹהוֹת הַשׁוֹטִים הַנִּלְ"ל, (הֵינּוּ הָעֲשִׂירִים, גְּדוֹלֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, שֶׁהֵיוּ בְּמַדִּינַתְּם אֱלֹהוֹת), הָלְכוּ עִמָּהֶם, וְלֹא יָדְעוּ כָּלֵל מַחֲיוֹתָם מֵהוּ הַשְּׂמֻחוֹת הָלְלוּ.

סֵדֶר שְׂלָחֵן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

סימן תקפה (א) צריך לתקוע מעומד: הגה ונוהגין לתקוע על הבימה במקום שקורין: (ב) קודם שיתקע יברך

לשמוע קול שופר ויברך שהחיינו: הגה ואין חילוק בין אם יברך לעצמו או שכבר יצא ומברך להוציא אחרים אפילו הכי מברך התוקע שתי ברכות הנזכרות (ב"י ותה"ד) ויתקע תשר"ת ג' פעמים ותש"ת ג' פעמים ותר"ת ג' פעמים: הגה וטוב לתקוע בצד ימין אם אפשר לתקוע בכך (מנהגים) וכן יהפוך השופר למעלה שנאמר עלה אלקים בתרועה (רוקה ומהרי"ל): (ג) אם התחיל לתקוע ולא יכול להשלים ישלים אחר ואפילו ג' או ד' ודי בברכה שבירך הראשון והוא שיהיו שם התוקעים האחרונים בשעת ברכה ואפילו אם בירך ולא יכול לתקוע כלל השני תוקע בלא ברכה ולא הויא ברכה לבטלה: (ד) אחר תוקע ולא ש"צ כדי שלא יתבלבל ואם הוא מובטח שחוזר לתפלתו רשאי לתקוע: הגה ודוקא תקיעות שעל סדר התפלה אסור לשליח צבור לתקוע אבל תקיעות שתוקעין מיושב דהיינו קודם שמתפללין מוסף מותר לשליח צבור לתקוע (כל בו) ואם אין השליח צבור תוקע מיושב ראוי שאותו התוקע יתקע גם כן על סדר הברכות כי המתחיל במצוה אומרים לו גמור (רמב"ם וא"ח) נוהגין להקרות לפני התוקע סדר התקיעות מלה במלה כדי שלא יטעה ונכון הוא: (ה) הנוטל שכר לתקוע שופר בר"ה או כדי להתפלל או לתרגם בשבתות ויום טוב אינו רואה מאותו שכר סימן ברכה:

סימן תקפו (א) שופר של ראש השנה מצותו בשל איל וכפוף
 ובדיעבד כל השופרות כשרים בין פשוטים בין כפופים ומצוה בכפופים יותר מבפשוטים ושל פרה פסול בכל גוונא וכן קרני רוב החיות שהם עצם אחד ואין להם מבפנים זכרות פסולים (וכן שופר מבהמה טמאה פסול) (ר"ן פ"ד דר"ה): (ב) הגוזל שופר ותקע בו יצא אפילו לא נתייאשו הבעלים ממנו: (ג) תקע בשופר של עבודת כוכבים של ישראל לא יצא שאינה בטלה

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תסז ז'מגד מ'זהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מ'קוה שדך צ'הד מ'ספרי ר'צנו יהיה תיקון ר'כ"ל" ז'מגד מ'זהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מ'קוה שדך צ'הד מ'ספרי ר'צנו יהיה תיקון ר'כ"ל" ז'מגד מ'זהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מ'קוה שדך צ'הד מ'ספרי ר'צנו יהיה תיקון ר'כ"ל"

ז'מגד מ'זהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מ'קוה שדך צ'הד מ'ספרי ר'צנו יהיה תיקון ר'כ"ל" ז'מגד מ'זהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מ'קוה שדך צ'הד מ'ספרי ר'צנו יהיה תיקון ר'כ"ל" ז'מגד מ'זהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מ'קוה שדך צ'הד מ'ספרי ר'צנו יהיה תיקון ר'כ"ל"

עולמית וכתותי מיכתת שעוריה אבל בשל עבודת כוכבים של עובד כוכבים וכן במשמשי עבודת כוכבים של עובד כוכבי' לא יתקע ואם תקע בו יצא והוא שלא נתכוין לזכות בו אבל אם נתכוין לזכות בו לא יצא דהוה ליה עבודת כוכבים של ישראל (ויש מחמירין דאפילו בשל עובד כוכבים אינו יוצא אלא בנתבטל בערב יום טוב (מרדכי) ועיין לעיל סימן תרמ"ט סעיף ג': (ד) שופר של תקרובת עבודת כוכבים אפילו היה של עובד כוכבים שתקע בו לא יצא משום דאינה בטילה עולמית: (ה) המודר הנאה משופר אדם אחר תוקע בו וזה יוצא י"ח אבל אם אמר קונם לתקיעתו עלי אסור לתקוע בו אפילו תקיעה של מצוה: (ו) היה קולו עב מאד או דק מאד כשר שכל הקולות כשרים בשופר: (ז) אם ניקב אם לא סתמו אף על פי שנשתנה קולו כשר (מיהו אם יש שופר אחר אין לתקוע בזה כי יש אומרים שאין לתקוע בשופר נקוב) (כל בו ותשובת הרא"ש) ואם סתמו שלא במינו אע"פ שאינו מעכב את התקיעה לאחר סתימה שחזר קולו לכמות שהיה בתחילה פסול אפילו נשתייר בו רובו ואם סתמו במינו אם נשתייר רובו שלם ולא עכבו הנקבים שנסתמו את התקיעה אלא חזר קולו לכמות שהיה קודם שניקב כשר ואם חסר אחת משלש אלה פסול ואם הוא שעת הדחק שאין שופר אחר מצוי יש להכשיר בסתמו במינו אם נשתייר רובו אפילו לא חזר קולו לכמות שהיה וכן יש להכשיר בסתמו שלא במינו אם נשתייר רובו וחזר קולו לכמות שהיה בתחילה קודם שניקב:

סֵדֶר לְקוֹמֵי תְּפִלֹת הַיּוֹמִי:

שמח: רבונו של עולם רבונו של עולם, קדמון לכל הקדמונים ראשון לראשונים ואחרון לאחרונים, אתה הודעתנו מרחוק דברים גבוהים כאלה, רמזים נוראים כאלה, ורמזת לנו מרחוק

דַּרְכֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת לְחַיֹּתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְהָשִׁיב נַפְשֵׁנוּ
 בְּעֶמְק מְרִירוֹת הַגָּלוּת הָאָרוּךְ הַזֶּה, לְהַזְכִּירֵנוּ גְדֻלַּת נּוֹרְאוֹתֶיךָ,
 לְחַזְקֵנוּ וּלְאַמִּצְנוּ וּלְנַחֲמֵנוּ בְּכָל צָרוֹתֵינוּ, אֲשֶׁר כָּבַר סְבִלְנוּ צָרוֹת
 רַבּוֹת וְרָעוֹת בְּלִי מִסֶּפֶר מִיּוֹם הַחֶרֶבְּךָ עַד הַנְּהָ, אֲשֶׁר כָּמַעַט "כָּשָׁל
 כַּח הַסֶּבֶל", כִּי אָרַךְ עָלֵינוּ הַגָּלוּת מְאֹד מְאֹד, וּכְבָר כָּלוּ כָּל הַקְּצִיץ
 וְאִין אֶתֵּנוּ יוֹדַע עַד מָה, עַד מָתִי קִץ הַפְּלָאוֹת וְרַבִּים מִבְּנֵי עַמֶּךָ
 נִכְשְׁלוּ וְנִפְּלוּ עַל יְדֵי זֶה, עַל יְדֵי אֲרִיכַת הַגָּלוּת הַמֵּר הַזֶּה כָּל כָּךְ
 אֲבָל בְּאַמַּת אֶתָּה חוֹשֵׁב מֵרַחוּק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתֵנוּ בְּטוֹבוֹת נּוֹרְאוֹת
 וְנִפְלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמָעוּ מֵעוֹלָם, וַיֵּשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרֵיתֵנוּ עַל כֵּן
 רַמְזָתָ לָנוּ מֵרַחוּק וְהוֹדַעְתָּנוּ גַם עַתָּה הַתְּנוּצָצוֹת נִפְלְאוֹ מִבְּחִינַת
 לְמַעְלָה מִהַזְּמַן, לְמַעַן נִדַּע וְנֵאֱמִין שְׁכָל אֲרִיכַת הַזְּמַן שֶׁל כָּל
 הַגָּלוּת וְהַצָּרוֹת מַה שְּׁעוֹבְרִים עַל יִשְׂרָאֵל מִיּוֹם הַגָּלוּת בְּכָל־לַיּוֹת,
 וּבְפֶרְטִיּוֹת כָּל מַה שְּׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הַכֹּל אֵינוֹ נֶחְשָׁב
 לְכֹלֹם וְהַכֹּל יִשְׁתַּכַּח וְיִתְבַּטֵּל לְגַמְרֵי בְּעֵת שִׁיתְגַּלָּה הַדַּעַת הַשָּׁלֵם
 עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ שְׁיָבֵא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, שְׁנִזְכֶּה לְהַשִּׁיג הַדַּעַת
 שֶׁל בְּחִינַת לְמַעְלָה מִהַזְּמַן:

שִׁמְט: עַל כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ גַם עַתָּה, וְהָאֵר עָלֵינוּ הָאֶרֶת הַדַּעַת
 הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה שֶׁהוּא אֹרוֹן שֶׁל מְשִׁיחַ, בְּאִפְּן שְׁנִזְכֶּה לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל
 כָּל הַתְּאֻזוֹת וְהַמְדוּת רָעוֹת עַל יְדֵי שְׁנִזְכֹּר תָּמִיד בְּבִטּוּל הַזְּמַן, כִּי
 הַזְּמַן רָץ וְשָׁט וּפּוֹרַח מְאֹד, וְאֵינוֹ מִתְמַהֲמֵה וּמִתְעַכֵּב אֲפִלּוּ רְגַע
 אַחַת, וְאִין בּוֹ שׁוּם תְּפִיסָה כְּלָל, כִּי בְּאַמַּת אֵין שׁוּם זְמַן כְּלָל חֲמֵל
 עָלֵינוּ בְּחִמְלָתְךָ הַגְּדוֹלָה וְהַצִּילָנוּ מִפְּגַעֵי הַזְּמַן, וְאֵל נִחְלִיף עוֹלָם
 עוֹמֵד לְנִצַּח בְּעוֹלָם עוֹבֵר חֵם וְשָׁלוֹם חָנְנוּ מֵאֶתְךָ דַּעַת וְשְׁכָל אֶמְתִּי
 בְּאִפְּן שְׁנִזְכֶּה לְהַבִּין וּלְרְאוֹת בְּטוּל הַזְּמַן, וְאֵל יִטְעֶה אוֹתֵנוּ הַזְּמַן
 כְּלָל וְנִזְכֶּה לְהַתְחִיל בְּעִבּוּדְתְךָ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת מִחֻדָּשׁ, וְאֵל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תסו זאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צנני מקוזה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" ז
זאמר "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ז

יבִּלְבַּל אוֹתָנוּ כָּל־כָּל מַה שְּׁעָבַר עָלֵינוּ עַד אוֹתָהּ הַשְּׁעָה וְנִזְכָּה
בְּכָל עֵת לְקִדְשׁ עֲצֵמֵנוּ בְּאַמֶּת, וְלִקְשֹׁר וְלִכְלֹל כָּל הַזְּמַן בְּבַחֲיַנֵּת
לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, עַד שְׁנִזְכָּה לְצֵאת מִתַּחַת הַזְּמַן וְהַמָּקוֹם, לְבַחֲיַנֵּת
לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, לְמַעַלָּה מִהַמָּקוֹם, כְּרִצוֹנָךְ וְכְרִצוֹן צְדִיקֶיךָ
הָאַמֵּתִיִּים אֲשֶׁר זָכוּ לָזֶה בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמֶּת "הַשִּׁיבֵנוּ ה' אֵלֶיךָ
וְנָשׁוּבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם, יְהִיוּ לְרִצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי":

תְּפִלָּה לַג': חנ: ומיוסד ע"פ תורה ס"ז} "קול בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי
תִמְרוּרִים, רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ, מֵאַנָּה לְהַנָּחִים עַל
בְּנֵיהָ כִּי אֵינָנוּ עַל אֵלֶּה אָנִי בּוֹכֶיָה עֵינֵי עֵינֵי יִרְדָּה מַיִם, כִּי רַחֵק
מִמֶּנִּי מִנְּחָם מִשִּׁיב נַפְשִׁי, הָיוּ בְּנֵי שׁוֹמְמִים כִּי גָבַר אוֹיֵב" רַבּוֹנוּ שֶׁל
עוֹלָם רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, לְמַדְּנוּ אֵיךְ לְסַדֵּר הַסְּפִדוֹת מְרִים עַל גְּדֹל
שְׁבָרֵנוּ אֲשֶׁר נִשְׁבַּרְנוּ עַל יְדֵי לִבֵּנוּ הַזּוֹנָה, כִּי נִלְקַחוּ מֵאַתָּנוּ כָּל
מִחְמַדֵּי עֵינֵינוּ גְּאוּנֵי עֲזֵנוּ עֲטָרוֹת רֵאשֵׁנוּ, הוּדְנוּ זֵיוֹנוּ פְּאִרֵינוּ,
חַיֵּינוּ וְאַרְךְ יָמֵינוּ, שְׁרֵשֵׁי נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמוֹתֵנוּ הֵלֵא הַמָּה
אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבּוֹתֵינוּ, אֲזוּרֵתֵינוּ גְּדֹלְתֵנוּ קְדֻשָּׁתֵנוּ, תְּקוּנֵתֵנוּ
תְּכִלִּיתֵנוּ, נְחֻמּוֹתֵנוּ וְשִׂמְחָתֵנוּ, תּוֹרוֹתֵנוּ תְּפִלוֹתֵנוּ, סְעוּ הַמָּה
לְמַנּוּחֹת עֲזָבוּ אוֹתָנוּ לְאַנְחוֹת אוֹי מָה הָיָה לָנוּ, מַה נֶּאֱמַר מַה
נִדְּבַר, מִי יוּכַל לְהַעֲרִיךְ לָנוּ הַסְּפִדוֹת מְרִים וּמְרוּרִים כְּרֵאוּי לָנוּ
לְהַסְפִּיד וְלִבְכוֹת עַל שְׁבָרִים מְרִים כְּאֵלֶּה הַנּוֹגְעִים לְכָל יִשְׂרָאֵל
וְלְכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם מֵרֵאשׁ וְעַד סוּף, אוֹי אוֹי וְאַבּוּי:

שנא: רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך שאין כח ביד אנושי לסדר
הספדות כראוי על הסתלקות צדיקים כאלה, אשר נסתלקו
בדורותינו בעוונותינו אבל על דא ודאי קא בכינא, על הנוגע לי
ולכל ישראל כי להצדיקים הקדושים בעצמם שנסתלקו למעלה

לְמַעַלָּה אֵין הַפְסֵד כֹּלָּל, כִּי הֵם גְּדוֹלִים וּמְפֹאָרִים שָׁם בְּעוֹלָמוֹת
עֲלִיוֹנִים, וְעוֹמְדִים וּמְשַׁמְשִׁים בַּמָּרוֹם, אֲשֶׁרֵי לָהֶם אֲשֶׁרֵי חֶלְקָם אֲבָל
עָלִינוּ עָלִינוּ הַדּוֹר הַיְתוֹם הַזֶּה, הַדּוֹר הַעֲנִי הַזֶּה, עָלִינוּ הַרְחֻמָּנוֹת
גְּדוֹל וְעָצוֹם מְאֹד, עָלִינוּ עָלִינוּ יְדוּוּ כָּל הַדּוֹוִים, "אֹוִי לָנוּ כִּי שִׁדְדָנוּ",
אַהֶה ה' הַכִּרְעַ הַכִּרְעַתָּנוּ וְרַפּוּ הַיְדִים וְכָשְׁלוּ כָּל בְּרָכִים וְנָמַס כָּל
לֵב וַיְהִי לְמִים, בְּיוֹם בֵּא הַשֶּׁמֶשׁ בַּצְּהָרִים, תָּעָה לְבַבְנוּ, פִּלְצוֹת
בְּעַתָּתְנוּ, צִירִים אֲחֻזוֹנוּ פִּיּוֹלְדָה נִפְעָה, אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים אָבִינוּ אָב
הַרְחֻמָּן, "ה' אֱלֹקִים אֱמֶת", לְהִיכֵן נִלְדָּ לְהִיכֵן נִפְנָה לְעֹזְרָה, מִי יַעֲזֹר
לָנוּ מִי יַעֲמֵד בְּעֵדְנוּ, אָנָּה פָּנָה דוֹדְנוּ, אָנָּה פָּנָה דוֹדְנוּ וְנִבְקָשְׁנוּ
עֲמָדָה עַל כֵּן גַּם הַיּוֹם מְרִי שִׁיחָנוּ, יְדִנוּ כְּבִדָּה עַל אֲנַחוֹתֵינוּ, מִי יִתֵּן
רֹאשְׁנוּ מִים וְעֵינֵינוּ מְקוֹר דְּמָעָה, וְנִבְכָּה יוֹמָם וְלַיְלָה עַל גְּדֹל
שְׁבָרְנוּ "עַל זֶה הָיָה דָּוָה לְבַנּוּ, עַל אֵלֶּה חָשְׁכוּ עֵינֵינוּ":